

lig farefuldt Hverv, der i Reglen har et nedbrudt Helbred til Følge, og det er vel ogsaa derfor, man har tillagt dem en Understøttelse, thi hvis de blive Invalider eller paa anden Maade komme til Skade, kunne de jo faa Understøttelse enten efter Invalideloven eller efter de almindelige Regler for Redningsmandskabet. Men at en Mand, der har tjent i en lang Aarrække i Redningsvæsenets Tjeneste og udsat sig for mange Farer og lidt meget, hvad der er uundgaaeligt under Redningsforsøg, faar 30 Kr. aarlig, naar han afskediges paa Grund af Alderdom eller Svagelighed, forekommer mig rigtignok at være en meget knap Understøttelse fra Statens Side. Det forekommer mig, at det maa være Rigsdagens og ogsaa Finansudvalgets Opgave at se at forøge denne Understøttelse. Det er imidlertid en Sag, som ikke ligger for i Øjeblikket, men jeg vil anmode baade den højtærede Minister og det ærede Finansudvalg om at have Øjet fæstet paa denne Sag.

Jeg skal nu afvente, hvad den højtærede Landbrugsminister vil oplyse angaaende det her af mig fremdragne Forhold. Jeg vil paa det bedste anbefale, at denne Mand ikke bliver stillet særlig ugunstigt, men at han maa nyde samme Ret som de andre, da han ikke er sig bevidst i nogen Henseende at have gjort noget, der berettiger til at afskedige ham, undtagen dette at han er bleven ældre og som Følge deraf ogsaa svagere.

Rørdam: Som ærede Medlemmer ville se, har jeg stillet et Ændringsforslag om, at Andragendet under Nr. 41 i Betænkningen fra 8 Beboere af Ødegaard, Vignæs, Maibølle, Kalø og Rodsted paa Lolland om Erstatning for Tab ved Nedslagtning af Kvæg henvises til Landbrugsministeren. Jeg skal om denne Sag tillade mig at bemærke, at ifølge Loven af 1893 er det saaledes, at naar en Besætning bliver angreben af Mund- og Klovsyge, bliver den nedslaet, og Ejeren faar Erstatning for de Kreaturer, der blive slaede ned. Sygdommen medfører imidlertid stort Tab for ham i mange andre Henseender. Det er jo en meget langvarig Historie. Jeg skal saaledes oplyse, at af disse Folk, som her ere nævnte, har en haft sin Gaard afspærret i 90 Dage, en i 4 Maaneder, en i 3 Maaneder og 23 Dage, en i 124 Dage, en i 3 Maaneder og 7 Dage, en i 3 Maaneder o. s. v., og i den Tid, da Gaarden er afspærret, kunne de ikke sætte ny Besætning ind. De kunne saaledes ikke have

det Udbytte af Gaarden i den Tid, som de ellers naturligt burde have. Tillige er der det Forhold, at den vedkommende Mand i Reglen har fæstet sine Folk halv-aarsvis. Han beholder altsaa det samme Antal Folk og kan ikke afskedige dem, skønt han ingen Besætning har, og det medfører meget store Tab i forskellige Retninger. Jeg skal som Eksempel anføre, at en af Andragerne havde en daglig Mælkeproduktion af 200 Pd., og naar man sætter den til 4 Øre Pundet, vil det ses, at det Tab, han har lidt i de 90 Dage, andrager 3,960 Kr. — saa er der ganske vist nogle enkelte Ting, der maa drages fra, idet han ikke har behøvet at fodre sin Besætning i den Tid, eftersom han ingen havde, o. s. v., men i det hele vil Tabet dog andrage 2,428 Kr., og forholdsvis andrage Tabene for de andre noget lignende. Det er et Tab, som er saa stort, at naar det rammer Landmænd, vil det for manges Vedkommende være saaledes, at de ville have vanskeligt ved at komme over det. Og naar Nedslagtningen finder Sted i Kraft af en Lovforanstaltning og af Hensyn til Statens Taarv, synes jeg, Rimelighed og Billighed taler for, at Staten ogsaa giver disse Folk en passende Erstatning.

Under Finanslovens første Behandling tillod jeg mig at fremdrage denne Sag, og den ærede Landbrugsminister udtalte da, at han meget vel vidste, at de to foregaaende Landbrugsministre havde ydet en saadan Erstatning, men han mente ikke, at det var i Overensstemmelse med Loven af 1893, og derfor turde han ikke uden videre gaa ind paa det. Paa den anden Side udtalte han, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse, følgende: „Jeg skal i øvrigt ogsaa om Forstaaelsen af den Sag forhandle nærmere med Finansudvalget, og der kunde da maaske blive truffen en saadan Ordning, som jeg haaber, der maa blive truffen, at Landbrugsministeren fik en vis Bemyndigelse til at give Erstatning til dem, der virkelig havde lidt et uforholdsmæssigt stort Tab ved Sygdommen, uden at man derfor behøvede at forandre Loven.“ Altsaa, Landbrugsministeren stillede sig særdeles velvilligt over for denne Sag og mente, at der kunde være Grund til at give en saadan Erstatning, der, som jeg omtalte, er given under de foregaaende Landbrugsministre. Jeg skal saaledes nævne, at disse Ansøgninger ere affattede i Henhold til en Erstatning, som er given til en Forpagter Bøgh paa Hougaard paa Langeland, som har haft Mund- og Klovsyge paa sin